

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 64/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť V. K., H., zastúpeného advokátom JUDr. D. S., H., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 559/1995 začatom vydaním uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 11. apríla 2002 o vyhlásení konkurzu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2008 doručená sťažnosť V. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 559/1995 (ďalej aj „napadnuté konkurzné konanie“) začatom vydaním uznesenia krajského súdu z 11. apríla 2002 o vyhlásení konkurzu.

V napadnutom konaní ide o konkurznú vec úpadcu R. (ďalej len „úpadca“), v ktorej má sťažovateľ postavenie konkurzného veriteľa.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Uznesením odporcu sp. zn. 2 K 559/95 zo dňa 11. 4. 2002, bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz. Navrhovateľ si konkurznou prihláškou zo dňa 25. 5. 2002 uplatnil voči úpadcovi pohľadávku vo výške 394.435,- Sk s prísl. Odporca oznámil navrhovateľovi listom zo dňa 3. 6. 2004 č. k. 2 K 559/95-64/9, že správca konkurznej podstaty mu uznal prihlásenú pohľadávku vo výške 767.047,- Sk a zaradil ju do 3. triedy.“

Ďalej sťažovateľ poukázal na to, že sa „3x dožadoval, v akom štádiu je konkurzné konanie, pretože od jeho výsledku závisí, ako a kedy sa uspokojí jeho pohľadávka“. Keďže pohľadávka sťažovateľa nebola uspokojená ani napriek sťažnosti podanej 6. novembra 2008 predsedovi krajského súdu a „konkurz vyhlásený dňa 11. 4. 2002 trvá už nekonečných 6 a pol roka“, sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci samej rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že krajský súd svojím postupom „v konkurznej veci vedenej pod sp. zn. 2 K 559/95“ porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň sa domáhal, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutej veci bez zbytočných prietáhov a aby mu priznal finančné zadostučinenie v sume 6 638,78 € (200 000 Sk) a trovy konania v sume 223,46 € (6 732 Sk).

Na základe výzvy ústavného súdu z 11. decembra 2008 sťažovateľ prípisom z 29. decembra 2008 dodatočne predložil splnomocnenie advokáta na zastupovanie v konaní vedenom ústavným súdom a k veci ďalej uviedol:

„Pre objektívne posúdenie sťažnosti Vám v prílohe zasielam aj list Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 K/559/1995-99 zo dňa 8. 12. 2008, adresovaný sťažovateľovi. V ňom sa nepravdivo uvádza, že na tú istú vec podal sťažovateľ žalobu, pričom už mal mať sťažovateľ pohľadávku uznanú správcom. Pravda je taká, že SKP uznal pohľadávku vo výške 767.047,- Sk na základe rozsudku OS Humenné č. k. 10 C 82/96-219 zo dňa 22. 6. 2000 (istina 394.435,- Sk + úroky z omeškania do 11. 4. 2002 372.612,- Sk). Uvedeným rozsudkom súd priznal sťažovateľovi náhradu škody v dôsledku pracovného úrazu (strata na zárobku) za dobu do 30. 6. 1999. V právnej veci vedenej na OS Humenné pod sp. zn. 11 C 103/2003, si sťažovateľ uplatnil náhradu škody za obdobie od 1. 7. 1999 do 30. 6. 2003 vo výške 368.630,80 Sk s prísl., a to predovšetkým z dôvodu, aby nedošlo k premlčaniu jeho nárokov.“

Krajský súd 16. januára 2009 predložil ústavnému súdu sťažnosťou napadnutý spis sp. zn. 2 K 559/95 a k veci uviedol:

«Pokiaľ ide o zoznam sporov vedených v súvislosti s konkurzom, zistili sme, že sa jedná o spor vedený na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 11 C 103/2003, v ktorom rozhodoval odvolací súd v Prešove dňa 22. 9. 2008 pod sp. zn. 8 Co 53/2007.

Existencia iných sporov vedených v súvislosti s úpadcom R. nám nie je známa a v evidenčných pomôckach nášho súdu po lustrácii nebol vylustrovaný žiadny spor týkajúci sa tohto úpadcu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov platného a účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „ZKV“) účelom tohto zákona je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku.

Podľa § 2 ods. 2 ZKV cieľom konkurzu alebo vyrovnania je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku.

Podľa § 23 ods. 2 ZKV konkurzní veritelia pohľadávok, ktoré zostali sporné čo do pravosti, výšky alebo poradia, môžu sa domáhať určenia svojho práva v lehote určenej súdom.

Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a najmä z predloženého súdneho spisu zistil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 2 K 559/1995 z 11. apríla 2002 bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz. Sťažovateľ nadväzne na vyhlásenie konkurzu prihláškou z 25. mája 2002 uplatnil voči úpadcovi pohľadávku s prísl. a následne žalobou doručenou Okresnému súdu Humenné 13. júna 2003 sa domáhal nárokov z titulu náhrady škody v súvislosti s pracovným úrazom. Krajský súd sťažovateľovi listom z 3. júna 2004 (sťažovateľ list prevzal 14. júna 2004) oznámil, že správca konkurznej podstaty jeho prihlásenú pohľadávku v sume 767 047 Sk uznal a zaradil do 3. triedy.

Z odpovedí správcu konkurznej podstaty z 21. mája 2004 a 14. novembra 2004 a z jeho vyjadrenia k podaniu konkurzného veriteľa č. 9 (sťažovateľa, pozn.) adresovaných krajskému súdu vyplýva, že konkurzné konanie nebolo možné skončiť „z dôvodu neukončenia súdneho sporu 11 C/103/2003 podaného veriteľom č. 9 V. K. ...“.

Ústavný súd zistil, že uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 53/2007 z 29. septembra 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. novembra 2008, bolo konanie vyvolané sťažovateľom vedené Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 11 C 103/2003 voči správkyni konkurzne podstaty úpadcu zastavené. Pred právoplatným skončením uvedeného konania nemohol krajský súd v konkurznej veci sp. zn. 2 K 559/1995 riadne pokračovať.

Následne podľa zistenia ústavného súdu 29. januára 2009 bola na úradnej tabuli krajského súdu vyvesená konečná správa vypracovaná správcom konkurznej podstaty úpadcu a 13. februára 2009 boli krajskému súdu faxom doručené námietky voči konečnej správe od veriteľa S., a. s.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej vzájomnej súvislosti medzi

označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, rozhodnutím alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, alebo ak nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. II. ÚS 21/02, II. ÚS 28/04, I. ÚS 91/03, IV. ÚS 150/03).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o zjavne neopodstatnenú sťažnosť. Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej sťažovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia (m. m. I. ÚS 4/00).

Na základe opísaného postupu krajského súdu v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 559/1995 ústavný súd dospel k záveru, že namietaný postup nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietáhov v konaní, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie v konaní vo veci samej. V súvislosti s uvedeným záverom prihliadol ústavný súd najmä na to, že na Okresnom súde Humenné prebiehalo vo väzbe na predmetné konkurzné konanie od 13. júna 2003 do 20. novembra 2008 konanie vyvolané sťažovateľom, ktorým uplatňoval nároky z titulu náhrady škody v súvislosti s pracovným úrazom, bez skončenia ktorého nebolo možné skončiť ani napadnuté konkurzné konanie. Od výsledku aj tohto konania závisel pomer, v akom sa medzi konkurzných veriteľov mal v rámci rozvrhového konania rozdeliť výtazok z predaja konkurznej podstaty. Ústavný súd zohľadnil aj tú skutočnosť, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva v takom osobitnom type konania, ktoré najmä so zreteľom na jeho účel a cieľ (§ 1 ods. 1 a § 2 ods. 2 ZKV) nemožno ponímať výslovne ako „vec sťažovateľa“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd vzhľadom na to konštatuje, že krajský súd v napadnutom konkurznom konaní postupoval primerane k okolnostiam danej veci, a to, že existovali procesné prekážky brániace odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v tomto konkurznom konaní nachádzal, nebolo v rozhodujúcej miere spôsobené označenou nečinnosťou krajského súdu, ale, ako už bolo uvedené, nutnosťou vyčkať na právoplatné skončenie súvisiaceho pracovnoprávneho sporu vyvolaného sťažovateľom vedeného Okresným súdom Humenné.

Opísaný skutkový stav neindikuje podľa názoru ústavného súdu možnosť prijatia záveru o takom postupe krajského súdu, z ktorého by bolo možné vyvodzovať vecnú súvislosť s označeným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to napriek tomu, že napadnuté konkurzné konanie nebolo právoplatne skončené ani po takmer siedmich rokoch. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že po právoplatnom zastavení súvisiaceho konania vyvolaného sťažovateľom na Okresnom súde Humenné vedeného pod sp. zn. 11 C 103/2003 (20. novembra 2008) bola na úradnej tabuli krajského súdu 29. januára 2009 vyvesená konečná správa vypracovaná správcom konkurznej podstaty úpadcu, teda krajský súd po odpadnutí procesnej prihlášky v konaní pokračoval v primeranej lehote.

Z uvedených dôvodov odmietol ústavný súd sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd už nerozhodoval o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti, ktoré v nej boli sťažovateľom uplatnené.

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia napokon poukazuje na to, že podľa jeho zistenia sťažovateľ nevyužil právo sťažovať sa na prieťahy v ním vyvolanom konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 11 C 103/2003 prebiehajúcim od 13. júna 2003 do 20. novembra 2008.

Urýchlenie priebehu tohto konania mohlo podľa názoru ústavného súdu pozitívne ovplyvniť z časového hľadiska aj plynulosť a priebeh sťažnosťou napadnutého konkurzného konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. marca 2009